

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6C/350/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812211259
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Uhlár
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2014:8812211259.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, samosudca JUDr. Erik Uhlár, v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35807598, Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Súd **z a m i e t a** návrh žalobcu na prerušenie konania.
- III. Žalovanej súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou, doručenou pôvodne Okresnému súdu Vranov nad Topľou dňa 27.9.2012, domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 2110,32 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 422,06 eur (pôvodná sp. zn. OS Vranov nad Topľou 10C/809/2012), a to z dôvodu, že OS Vranov nad Topľou ako exekučný súd rozhodol v exekučnej vedenej proti povinnej S. F. (pozn.: sp. zn. OS Vranov nad Topľou 11Er/813/2010) o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením č.k. 10C/809/2012 - 8 zo dňa 10.10.2012 spojil veci ním vedené pod sp. zn. 10C/809/2012, 10C/810/2012, 10C/811/2012, 10C/812/2012, 10C/813/2012, 10C/814/2012, 10C/815/2012, 10C/816/2012, 10C/817/2012, 10C/818/2012, 10C/819/2012, 10C/820/2012 a 10C/821/2012 na spoločné konanie s tým, že tieto veci sa budú ďalej viesť pod sp. zn. 10C/809/2012.

Následne uznesením sp. zn. 7NcC/46/2012 zo dňa 18.10.2012 Krajský súd v Prešove vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej pod menovaným súdom pod sp. zn. 10C/809/2012 a vec prikázal tunajšiemu súdu, kde tejto veci bola pridelená sp. zn. 6C/350/2012.

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 6C/350/2012-40 zo dňa 29.10.2013 súd vylúčil z konania sp. zn. 6C/350/2012 na samostatné konania veci pôvodne vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10C/809/2012, 10C/810/2012, 10C/811/2012, 10C/812/2012, 10C/813/2012, 10C/814/2012, 10C/815/2012, 10C/816/2012, 10C/817/2012, 10C/818/2012, 10C/819/2012, 10C/820/2012 a 10C/821/2012, pričom vec pôvodne vedená na OS Vranov nad Topľou ostala ďalej prejednávaná pod sp. zn. 6C/350/2012.

Žalobca podanú žalobu v tejto veci odôvodnil tým, že žalobca je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Vranov nad Topľou a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie, čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa ním a rozhodnúť o ňom v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak v účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd, so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučným titulom v danom exekučnom konaní, ktorého sa týka podaná žaloba, je rozsudok rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Poukazoval tiež na to, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol v dotknutom prípade o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Podľa žalobcu exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - preskúmaním žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhov na vykonanie exekúcie a exekučných titulov - rozsudkov rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu (t.j. bez splnenia zákonných podmienok), keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu (zásadu legality). Podľa žalobcu súd konajúci v pozícii exekučného súdu nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa („vmanévrovanie“ veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený). Poukazoval ďalej na to, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní; ďalej na prejavenie vôle zákonodarcu kreáciou ust. § 40 a 43 zákona o rozhodcovskom konaní poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd, len vtedy ak dôjde k splneniu podmienok definovaných v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a ich splnenie nastane včas (t.j. v lehote upravenej v § 41 zákona o rozhodcovskom konaní) - t.j. ak nedôjde k včasnému splneniu podmienok podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judiciálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav; na to, že z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý všeobecný súd dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného

(dlžníka) tam kde neexistujú preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase (t.j. tam, kde ich platné právo zaraďuje); uviedol, že ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku sú tieto obmedzenia zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu nielen v rovine normatívnej ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení, pretože základné práva nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie, preto všeobecný súd si pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia musí byť vedomý, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv

bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa), pričom tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že ochrana týchto práv sa celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Poukazoval na to, že ochranu práva vymedzenú cestou aplikácie § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Žalobca tiež uviedol, že exekučný súd tým, že vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na taký postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej medzi žalobcom ako oprávneným a príslušným dlžníkom (povinným) odvíjajúcom svoju podstatu od uzavretej (jednotlivých žalobách označenej) zmluvy o úvere, nakoľko na jednej strane existuje podľa žalobcu právne relevantný exekučný titul (rozsudky rozhodcovského súdu), ktorý nemožno zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku .rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania (pričom rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní). Vyššie opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky rozhodnutej veci.

Žalobca si uplatňoval náhradu majetkovej škody vo výške zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, ktoré si uplatnil v exekučnom konaní a ktoré podľa neho nemôžu viac byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi z príslušného záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to v rozsahu 20 % z istiny s príslušenstvom uplatňovanej v exekučnom konaní (t.j. z príslušnej výšky majetkovej škody). Uplatňované nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňoval tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Podľa žalobcu došlo nesprávnym úradným postupom k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, pričom mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Žalobca uvádzal, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv; uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti; uviedol, že vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov; ako aj, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské

postupy žalobcu a spôsobilá neistota v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy; súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy; uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má

.právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy; že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Poukázal tiež vo vyššie uvedených žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila, navrhla ju v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov konania. Poukazovala na zmätočnosť podaní žalobcu; na prenášanie celej dôkaznej povinnosti na súd; na nejasnosť titulu nároku na náhradu škody; namietala žiadosti o informáciu o stave konania ako riadne prostriedky na zabránenie tvrdených prietahov v konaní a na ich účinné odstránenie; poukazovala na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu; poukazovala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne; na neposkytnutie žiadnej súčinnosti zo strany žalobcu na predbežné prerokovanie podaných žiadostí na náhradu škody; poukazovala na to, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z.; uviedla a odôvodňovala, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže byť nesprávnym úradným postupom; poukázala na to, že zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím; ďalej, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nevyhnutné i to, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je splnené; že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky a či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy; že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia; že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov; vznesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009; namietala vyčíslenie škody s tým, že požadovať paušálne sumy za všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové; namietala, že žalobca nepreukázal ani vymožitelnosť pohľadávky, nepreukázal vznik ani výšku škody; že nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch; poukazovala na povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo neho v spojení s touto činnosťou vytvorené; že praktiky žalobcu sú verejnou vnímané negatívne a žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb;

že nakoľko žalobca nepreukázal, že by došlo činnosťou súdu v namietaných konaniach k nesprávnemu úradnému postupu, ani vznik a výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov.

Dňa 18.8.2014 bolo súdu doručené všeobecné podanie právneho zástupcu žalobcu ku všetkým jeho žalobám, ktoré žalobca eviduje ako ISTINA RS (pozn.: originál podania je vedený na tunajšom súde

pod sp. zn. 1Spr0/808/2014). V tomto podaní k námietkam žalovanej ohľadne splnenia procesných podmienok a návrhu na postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. uviedol, že v návrhu uviedol všetky podstatné okolnosti a označil dôkazy, ktoré mu boli známe, teda nie je tu dôvod na postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. Takisto pokiaľ ide o predmet konania je zrejmé, že sa domáha náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. K ospravedlneniu nesprávneho úradného postupu tým, že žalobca sa nedostatočne sťažoval na nečinnosť uviedol, že takáto premisa je v právnom štáte neprijateľná, pretože štátny orgán má konať aj bez urgencií a sťažností. Zároveň poukázal na žiadosti o stave konania, ktoré zasielal exekučnému súdu. Napokon podal aj sťažnosť ÚS SR, keďže exekučný súd bol nečinný. K lehote na rozhodnutie o žiadosti udelenia poverenia uviedol, že podľa jeho názoru v lehote 15 dní je potrebné rozhodnúť, t.j. buď udeliť exekútorovi poverenie alebo zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia, ináč exekučný súd spôsobuje prieťahy v konaní. Poukázal pritom na to, že rozhodcovský rozsudok je úplne iný právny inštitút ako rozhodnutie rozhodcovskej komisie, čo je potrebné rozlišovať v zmysle § 44 ods. 2 Exek. poriadku v spojení s § 41 ods. 2 písm. d) Exek. poriadku. Zdôraznil, že žalobca sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na podklade nesprávneho úradného postupu spočívajúceho vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, čím mu súd znemožnil vykonať rozhodcovský rozsudok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu nechal vypracovať znalecký posudok znalcom v odbore Právne vzťahy, odvetví Európske právo, ktorý žiadal, aby bol ako dôkaz vykonaný (takýto znalecký posudok však do tohto konania predložený nebol). V súvislosti s nesprávnosťou úradného postupu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE 641/2011 zo dňa 30.11.2012, z ktorého citoval. Namietol ďalej, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vidí aj v porušení práva EÚ, a to s poukazom na rozhodnutia Európskeho súdneho dvora (ďalej len ESD). Hlavné pochybenie v tomto smere videl v tom, že exekučný súd vôbec neupozornil povinného (spotrebiteľa), ani oprávneného na skutočnosť, že hodlá posúdiť rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku a spotrebiteľa nevyzval na podanie vyjadrenia k tejto skutočnosti a k jeho úmyslu namietat' nekalý charakter podmienky. Vyslovil názor, že súd nemôže vylúčiť aplikáciu dotknutej podmienky, ak sa spotrebiteľ po tom, ako bol upozornený súdom, rozhodne nedovoľávať sa nekalého a nezáväzného charakteru podmienky.

Ak súd nehodlá akceptovať vyššie uvedenú interpretáciu žalobcu, navrhol konanie prerušiť a predložiť ESD prejudiciálnu otázku v znení:

„Má sa tvrdenie o tom, že sa od vnútroštátneho súdu nevyžaduje vylúčenie možnosti aplikovateľnosti niektorej neprijateľnej podmienky po tom, čo spotrebiteľ nedal najavo, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť, vykladať tak, že takáto podmienka sa aplikuje len vtedy, ak spotrebiteľ výslovne odporoval jej neaplikácii alebo aj tak, že takáto podmienka sa aplikuje aj vtedy, ak spotrebiteľ neoznámil súdu, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť po tom, čo mu súd oznámil, že posúdil podmienku ako možne neprijateľnú?“

Je takéto oznámenie o posúdení podmienky ako možne neprijateľnej voči spotrebiteľovi vždy povinné od súdu vrátane výzvy na prejavenie zámeru uplatniť túto podmienku?“

V súvislosti s otázkou predbežného prerokovania nároku so žalovanou uviedol, že k naplneniu pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde už samotným podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Podanie žiadosti potvrdzuje žalovaná vo svojom vyjadrení. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že z hľadiska ochrany základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov nie je možné ústavnoprávne ospravedlniť žiaden zbytočný zásah do tohto práva, a to bez ohľadu na to, ako dlho pretrváva. Na tomto v zmysle judikatúry ÚS SR nič nemení ani vysoká pracovná vyťaženosť všeobecných súdov. Nesúhlasil s názorom žalovanej, že súd v danom prípade neskúma okolnosti označované v justičnej praxi ÚS SR zbytočnými prieťahmi. Ochrana ústavnosti je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tomto rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Takisto nesúhlasil s názorom žalovanej, že prieťahy v konaní je oprávnený skúmať a konštatovať jedine ústavný súd alebo predseda súdu. Takýto výklad považuje žalobca za ústavne nekonformný a za neprípustný. Vyjadril sa aj k námietkam žalovanej týkajúcich sa nepreukázania vzniku majetkovej alebo nemajetkovej ujmy. V tomto smere uviedol, že je nereálne predpokladať, že nesprávny úradný postup exekučného súdu nemal na majetok a aktivity žalobcu žiaden vplyv. Nečinnosť exekučného súdu spôsobila potreby zmeny v pracovných aktivitách jeho zamestnancov, v hraničných prípadoch nutnosť prijať nových pracovníkov. Takisto všetky žiadosti, urgencie a pod. musel niekto vypracovať, odoslať a vykonať ďalšie s tým spojené úkony, čím je jednoznačne preukázaný vznik škody.

Ďalšie náklady súviseli s nákladmi na poštovné, papier, tlač atď. Poukázal tiež na § 136 O.s.p., v zmysle ktorého ak možno výšku nárokov zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec, súd ich určí podľa svojej úvahy. Vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že rozhodovacia prax ústavného súdu je akceptovateľným ukazovateľom hodnoty pri stanovovaní jej výšky v súvislosti s porušením základného práva. K námietke žalovanej týkajúcej sa nepreukázania príčinnej súvislosti uviedol, že táto je všeobecná a bližšie neuvádza, kde bola kauzalita medzi škodou a škodovou udalosťou pretrhnutá, nepriama či nebezprostredná.

Ďalej doplnil svoju argumentáciu týkajúcu sa porušenia práva EÚ. Vyslovil názor, že exekučný súd nesprávne interpretoval smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. S poukazom na rozsudok ESD sp. zn. C-472/11 zo dňa 21.2.2013 vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai, Viktória Csipai vyslovil záver, že exekučný súd nezohľadnil pri aplikácii uvedenej smernice svoju povinnosť upozorniť účastníkov konania na nepriateľnú podmienku a nedal im možnosť sa k nej vyjadriť. Takisto s poukazom na dve rozhodnutia Spolkového súdneho dvora v Nemecku a na dve rozhodnutia Ústavného súdu ČR vyslovil názor, že nesprávnosť postupu exekučného súdu sa prejavila aj v tom, že v rozpore s požiadavkou práva a judikovanej praxe nepristúpil k iniciácii konania o predbežnej otázke. Z rozhodnutí Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu ČR, z ktorých citoval, je zrejmé, že tieto pristúpili k výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/EHS zásadne odlišne ako exekučný súd.

Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 11.9.2014. Žalovaná sa ho bez ospravedlnenia nezúčastnila, žalobca a jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie taktiež nedostavili. Súd postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti

účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, k čomu je potrebné uviesť, že právnym zástupcom žalobcu elektronickou poštou (bez zaručeného elektronického podpisu) dňa 10.9.2014 doručené ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania súd už vzhľadom na čas jeho doručenia nepovažoval ani za včasné, ani za riadne ospravedlnenie, a žiadosť o odročenie pojednávania nepovažoval za dôvodnú, ani v nej uvádzané dôvody na odročenie pojednávania za dôležité ako má na mysli ustanovenie § 119 O.s.p. (predvolanie na pojednávanie v tejto veci bolo žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi doručené 7.8.2014), ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania neobsahuje deň kedy sa právny zástupca žalobcu, resp. samotný žalobca, dozvedel o dôvode, pre ktorý žiadal odročiť pojednávanie, neboli k nemu pripojené žiadne doklady preukazujúce skutočnosti v ňom uvádzané, k uvedenému podaniu neboli pripojené žiadne doklady o tom, že by na pojednávanie uvádzané v danom podaní bol žalobca a jeho právny zástupca predvolaný skôr než na pojednávanie v tejto právnej veci; okrem toho toto ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, teda podľa súdu aby súd vôbec na také podanie v deň nariadeného pojednávania mohol prihliadať muselo by byť doplnené predložením jeho písomného originálu najneskôr do začatia príslušného pojednávania (vzhľadom na čas pojednávania, ku ktorému sa malo vzťahovať), a to napriek inak trojdňovej lehote - § 42 ods. 1 O.s.p..

Súd tiež poukazuje na to, že je všeobecne známe, že navrhovateľ zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o. podal hromadné žaloby proti Slovenskej republike na súdoch v celej SR a z hľadiska počtu týchto podaní, ktoré dosahujú niekoľko tisíc žalôb, je tvrdenie o trvaní žalobcu na osobnej účasti splnomocneného advokáta bez možnosti substitúcie šikanózne, vedúce k procesným obštrukciám a brániace vydaniu meritórneho rozhodnutia. Z hľadiska počtu podaných žalôb je skutočne nereálne, aby sa splnomocnený advokát mohol osobne, bez možnosti substitúcie, zúčastniť všetkých pojednávanií, ktoré sú nariaďované denne na súdoch v rámci celého Slovenska.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu podanej žaloby, uznesenia OS Vranov nad Topľou 10C/809/2012-8 zo dňa 10.10.2012, uznesenia KS v Prešove 7NcC/46/2012 zo dňa 18.10.2012, podania žalobcu doručeného súdu 6.2.2013, podania žalobcu datovaného dňom 11.12.2012, podania žalobcu doručeného súdu 24.4.2013, vyjadrenia žalovanej a k nemu pripojeného listu Európskej komisie a článku, uznesenia tunajšieho súdu 6C/350/2012-40 zo dňa 29.10.2013, správy OS Vranov nad Topľou podanej tunajšiemu súdu 11.11.2013; celého spisu OS Vranov nad Topľou 11Er/813/2010 ako je v kópii založený v spise na čl. 44-58 spisu, podania žalobcu doručeného súdu 18.8.2014 ako je v kópii v spise - t.j. celého podania ako je v origináli založené v spise tunajšieho súdu 1Spr0/808/2014, ako aj k nemu pripojeného uznesenia KS v Bratislave, celého obsahu spisu tunajšieho súdu 1Spr0/272/2014, ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

V konaní OS Vranov nad Topľou sp. zn. 11Er/813/2010 zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie bola spísaná pred súdnym exekútorom 26.7.2010, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 7.10.2010 (po viac ako 2 mesiacoch od začatia exekučného konania spísaním návrhu na vykonanie exekúcie); uznesením zo dňa 1.12.2010 exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol (právoplatné 19.1.2011), pričom okrem iného ako dôvod jej zamietnutia konštatoval neplatnosť rozhodcovskej doložky v príslušnej zmluve o úvere z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku - žalobca .proti tomuto uzneseniu odvolanie nepodal. Následne súd uznesením č.k. 11Er 813/10 - 14 z 21.3.2011, právoplatným 30.3.2011 exekúciu zastavil. V uvedenom konaní nežiadal podľa obsahu spisu o žiadne informácie, ani nepodával žiadne sťažnosti.

Podľa čl. 46 ods.1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom do 31.5.2010), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného

podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
  - b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo
  - c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.
- Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 40 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 244/2002 Z.z., účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní.

Súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju z nižšie uvedených dôvodov zamietol.

V prvom rade sa však súd vysporiadal s návrhom žalobcu na prerušenie konania a polozenie prejudiciálnej otázky ESD vo vyššie uvedenom znení.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej. ESD má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. V rámci skúmania dôvodnosti návrhu oprávneného na polozenie predbežnej otázky Európskemu súdnemu dvoru týkajúcej sa platnosti a výkladu aktov prijatých orgánmi Spoločenstva súd dospel k záveru, že v predmetnej veci nie je daný ani dôvod na navrhovaný postup, a tým na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p.. Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru (rozhodol), že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, lebo je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Vyriešenie právnych otázok nastolených navrhovateľom v tomto konaní patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora.

V danom prípade je predmetom konania náhrada škody, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, čo je náležite upravené vnútroštátnym predpisom, teda netýka sa aplikácie práva EÚ. V druhom a neposlednom rade je tiež dôležité uviesť, že polozenie žalobcom navrhovanej prejudiciálnej otázky sa dotýka konania exekučného súdu, v ktorom sa mal exekučný súd podľa žalobcu dopustiť

.nesprávneho úradného postupu. Nepochybné je, že prípadnú nesprávnosť postupu exekučného súdu v žalobcom požadovanom smere mal žalobca v prvom rade riešiť priamo v exekučnom konaní, čo však po vydaní uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neurobil (napr. a najmä podaním odvolania). Nejde teda o riešenie otázky, ktorá sa priamo dotýka predmetu tohto konania. Navyiac zo znenia položenej otázky nie je zrejmé, výkladu akého právneho aktu EÚ sa má položená otázka týkať. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Pokiaľ ide o vec samú, súd v prvom rade poukazuje na to, že v danom konaní žalobca nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť uplatňovaného nároku, teda nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním žaloby a splnenie podmienok v čase podávania žaloby pre jej podanie v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že v čase podania žaloby bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušný nárok na súde, resp., že k zhojeniu prípadnej predčasnosti podanej žaloby došlo v priebehu tohto konania uplynutím príslušnej doby podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (pokiaľ teda skutočne požiadal o predbežné prerokovanie žalovaného nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) bol pritom žalobca povinný predložiť k žalobe (§ 79 ods. 2 O.s.p.), nakoľko zo žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol. Žalobca teda nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie žaloby a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila, že išlo o žiadosti týkajúce sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu. Ani z tohto nemal súd preukázané, že v tomto konkrétnom prípade došlo pred podaním žaloby skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu žalobu, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi. V tomto smere sa súd nestotožňuje s názorom žalobcu, že už podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde k predbežnému prejednaniu, pretože z cit. § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je možné vyvodiť, že predbežné prejednanie nároku na náhradu škody je skončené až uspokojením nároku alebo oznámením príslušného orgánu, že nárok poškodeného neuspokojí alebo ho neuspokojí v plnej výške. Na rozhodnutie má príslušný orgán lehotu 6 mesiacov, teda až po tejto lehote sa môže poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde a až po uplynutí tejto lehoty a neuspokojení uplatneného nároku v tejto lehote je možné hovoriť skončení predbežného prerokovania nároku na náhradu škody.

Čo sa týka žalobcom namietaných zbytočných prietahov v exekučnom konaní, súd poukazuje na to, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v exekučnom konaní v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konania v tomto smere nie je kompetentný preskúmať

.tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca však o takýchto sťažnostiach a výsledku ich vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu žiadne dôkazy). Opačný výklad by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné

súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa, čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (podľa súdu správnosť týchto záverov potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného /konkrétne od 1.1.2013/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

Okrem toho v tomto prípade tak námietky o nesprávnom úradnom postupe súdu, ako i námietka prieťahov v konaní, sú úplne irelevantné i z dôvodu postoja samého žalobcu v exekučnom konaní po rozhodnutí exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca predsa nemôže ostať v príslušnom exekučnom konaní pasívny a následne sa domáhať náhrady škody s odôvodnením, že mu vznikla majetková škoda vo výške 2.110,32 eur predstavujúca istinu s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi žalobcu.

Napriek vyššie uvedenému, súd už len pre úplnosť dopĺňa:

Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 18.8.2014 poukazoval (č.l. 62 spisu) na svoje „enormné“ úsilie smerujúce k vydaniu rozhodnutia v exekučnom konaní formou žiadostí, podnetov a sťažností, avšak z obsahu exekučného spisu pripojeného k tomuto konaniu vyplýva, že žiadne takéto podania žalobcom v danom konaní učené neboli (a ani nemohli byť, keďže všetky žalobcom uvádzané podnety sú datované do obdobia pred začatím samotného exekučného konania na súde - teda pred samotným doručením návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi súdu /7.10.2010/ - v ktorom exekučnom konaní sa mal exekučný súd dopustiť nesprávneho úradného postupu, ktorým mala žalobcovi vzniknúť škoda uplatňovaná v tomto konaní). Pokiaľ takéto podania žalobca predkladal exekučnému súdu v iných exekučných konaniach, sú pre rozhodovanie v tejto veci z toho dôvodu irelevantné, nakoľko sa netýkajú vyššie uvedeného exekučného konania, v súvislosti s ktorým bola podaná žaloba.

Treba tiež poukázať na to, že žalobca v návrhu uvádza iný dátum rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, než ako bol zistený z obsahu pripojeného a oboznámeného exekučného spisu. Zároveň súd poukazuje na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2011 sa vzťahovala na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia žiadosti o udelenie poverenia

.na vykonanie exekúcie zo strany exekútora súdu. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2011, sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. K tomu treba ešte poznamenať, že žalobcom zvolený súdny exekútor tiež nesplnil svoju povinnosť podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku včas - žiadosť o udelenie poverenia (s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučnými titulmi) predložil exekučnému súdu až po viac než dvoch mesiacoch odo dňa, kedy bol pred ním spísaný návrh na vykonanie exekúcie (nečinnosť exekučného súdu teda nemožno posudzovať, ako to urobil žalobca, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku, teda od spísania návrhu pred exekútorom). Okrem toho tunajší súd dobu, v ktorej o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol, nepovažuje vôbec za neprímerane dlhú jednak vzhľadom na obsah posudzovaného exekučného titulu, súvisiacej zmluvy o úvere a všeobecných podmienok.

Čo sa ešte týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, ktoré podľa žalobcu viac nemôžu byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, treba poukázať na to, že uvedená škoda žalobcovi v danom prípade, z ním uvedených dôvodov, nemohla vzniknúť, nakoľko, ako je uvedené už vyššie, žalobca v exekučnom konaní nijako nereagoval na zamietnutie žiadosti exekútora o udelenie poverenia čo podľa názoru súdu nemožno vyhodnotiť inak než tak, že týmto postojom v exekučnom konaní sám uznal správnosť uvedeného postupu exekučného súdu. Okrem toho exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať či sú exekučnom konaní splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie (či na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu). V rámci tohto skúmania je povinný preskúmať aj otázku samotnej vykonateľnosti exekučného titulu (v danom prípade rozsudku rozhodcovského súdu).

V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti toho - ktorého exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať, teda v štádiu posudzovania žiadosti o udelenie poverenia takúto žiadosť zamietnuť. Takýto postup je plne v súlade do zákonom. Keďže exekučným titulom v dotknutej exekučnej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu, musel pritom exekučný súd Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej tiež iba „ZoRK“) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musel na toto zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Podľa Ústavného súdu SR v rozhodnutí z 3.3.2011 č. k. IV. ÚS 60/2011-13, vnútroštátny súd môže ex officio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. V tomto smere konajúci súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 143/2011 zo dňa 18.1.2012, v ktorom NS SR konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok.

Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd majúci vôbec právomoc prejednať príslušný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. I keď samotná povinná vystupujúca vo vyššie uvedenom exekučnom konaní (OS Vranov nad Topľou sp. zn. 11Er/813/2010) nevyužila oprávnenia v zmysle § 40 ZoRK, bol exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu a platnosť rozhodcovskej doložky, od ktorej rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc v príslušnom ním vedenom konaní, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť príslušného exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplnil povinnosť vyplývajúcu z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Exekučný súd v konaní ním vedenom pod sp. zn. 11Er/813/2010 dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v príslušných všeobecných podmienkach poskytnutia úveru vzťahujúcej sa k zmluve o úvere uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a dlžníkom, o právach a povinnostiach z ktorých rozhodoval rozhodcovský súd. Rozhodcovskú doložku v uvedenom konaní exekučný súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda ako neplatnú (čo v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie náležite a podrobne odôvodnil). Exekučný súd teda preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že rozhodcovská doložka, na podklade ktorej bol príslušný rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladala pre jej neplatnosť (pramieniacu z jej povahy neprijateľných zmluvných podmienok) právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie jednotlivých sporov, čo zároveň znamená, že príslušný rozhodcovský rozsudok nebol vykonateľným exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné viesť exekúciu. V uvedenej veci postup exekučného súdu bol plne opodstatnený a zákonný. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k jeho zrušeniu. Okrem toho nemožno sa stotožniť s názorom žalobcu, že exekučný súd založil prekážku veci rozhodnutej - pokiaľ totiž rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie, ním vydaný rozsudok, ktorý bol predložený ako exekučný titul je nulitným, t.j. ničotným aktom, ktorý je z hľadiska právneho neexistujúci a nikoho nezaväzujúci a ako taký nemôže zakladať v prípadnom občianskom súdnom konaní prekážku rozhodnutej veci.

Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody vo výške a z dôvodov ním uvádzaných v tomto konaní je absolútne nedôvodný, nakoľko žalobcovi uvedená škoda nevznikla.

Žalobca taktiež v tomto konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu vznikla nemajetková ujma (a to už aj s poukazom na pasivitu samotného žalobcu v exekučnom konaní ako je popísané vyššie). Navyiac, v príslušnom exekučnom konaní bolo už od jeho začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickej osobe, vždy dané riziko jednak „zániku“

povinného, i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčie povinného - toto riziko nemožno spájať s dĺžkou doby od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať

.vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, resp. s údajnou absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaného nároku žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že postup exekučného súdu v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom spôsobili zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov. Ide tu iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. prostým určením si žalobcom príslušného percenta z výšky ním uvádzanej, údajne vznikutej, ale čo sa samotného vzniku a výšky nijako nepreukázanej, majetkovej škody (totožnej, podľa slov žalobcu, „s hodnotou majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou“).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd v tomto konaní žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa jednotlivými námietkami žalovanej voči žalobe obsahnutými v jej vyjadrení (osobitne tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žalobu v tomto konaní zamietol - napr. k námietke premlčania, zmätočnosti žalôb, vnímania žalobcu a jeho činnosti verejnosťou a pod.).

Rovnako tak je zbytočné reagovať podrobne aj na zavádzanie súdu zo strany žalobcu v žalobe a sťažovanie konania súdu v tejto veci - napr. pokiaľ žalobca neuviedol priamo spisovú značku príslušného exekučného konania na OS Vranov nad Topľou (spisová značka mu pritom bola známa minimálne z uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, i z uznesenia o zastavení exekúcie).

Súd tiež poukazuje na to, že tunajšiemu súdu predložil žalobca znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý je

.založený v registri Spr tunajšieho súdu pod sp. zn. 1Spr0/272/2014. Súd si tento spis na pojednávanie pripojil a jeho obsah oboznámil, pričom treba uviesť, že uvedený posudok sa dotýka obdobných konaní, v ktorých však žalobca uplatňuje náhrady majetkovej škody v paušálnych sumách ako škodu spočívajúcu v jeho výdavkoch za správu pohľadávky, systémov a administratívne činnosti, nie ako v tomto prípade výslovne vo výške rovnajúcej sa „istine s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu“. Preto súd na tento posudok v tomto konaní neprihliada.

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhu medzitýmnym rozsudkom o základe veci - ak

totiž vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitýmnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Na pojednávaní súd vo vyhlásenom rozsudku okrem iného rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.), že „žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania, v druhu a vo výške ako budú uvedené v písomnom vyhotovení tohto rozsudku, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ Žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčísli, pričom z obsahu celého spisového materiálu jej žiadne trovy ku dňu vyhlásenia rozsudku nevyplývajú, preto súd v tomto písomnom vyhotovení rozsudku podľa § 151 ods. 2 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na tunajšom súde do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 205a ods. 2 O.s.p. ustanovenie odseku 1 sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 251 O.s.p. ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady

súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).